

ŽENSKÁ HLÍDKA

Poradatelka M. Burešová

ELIŠKA BULÍŘOVÁ:

POZDRAV JIHU.

Chodí se mnou celé ráno
dnes už vůně jihu,
která snáší na mne prsa
sladkých zpěvů tihu.

Chtěla bych ti do své písně
dát tu sladkou vůni,
kterou citronů v jihu dýchá,
když se v slunci sluní.

Chtěla bych ty zpěvy všecky
pro tě vydýchati,
kterými se citronová
vůně dnes má štíti.

Sotva pár jich v papír vtačím,
kam se blava skládá,
cítím, že ta vůně sladká
jinde zas už voní.

Sotva not pár k jedné písní
střese pera řasa,
slyším, daleko jak od nich
ta má píseň žasá.

NA ROZLOUČENOU.

Ludvíkova divadelní společnost
na jubilejní své cestě setkala se
úplným zdarem morálně a doufám
též, že i finančně, vzdor mnohým
nesnáhám, jež jí bylo čelit. Pau
Sinkule opět v tomto případě o-
svědčil svého obchodního ducha.
Jako empresario, jehož práce v to-
to rozrušené době nebyla snadná.
Jenom litujeme, že nám Čechům
zde v Omaze se dostalo tak skrov-
ného tohoto krásného divadelního
požitku; tentokrát krajane v o-
kolních městech byli ve značné
výhodě. Budeme se těšiti, že snad
později nám to bude nahrazeno.

Těšila jsem se na návštěvy pi-
šelitelové po ukončení maršruty,
že se bude mocti nějaký čas zdrže-
ti, však byla jsem sklamaná, ne-
boť jsem tu drahou paní ani ne-
spatřila, ježto čas její byl opět
omezben. A není se jí také ani co
diviti, neboť toužila spatřiti opět
svě milé, jež zanechala v Chicagu.
Snad někdy zavítá k nám na ná-
vštěvu a pak si to vynahrádíme.

Přeji jak paní Ludvíkové a je-
jímu panu synu, tak též celé milé
této společnosti mnoho zdaru na
cestě jejich záslužného působení.
Nechť ještě mnoho let působí na
národa roli dědičné.

Na zdar všem a na shledanou!

Ženský odbor Státní obranné
rady, jak vše nasvědčuje, započal
práci svoji do opravdy. Předsed-
ka odboru zmíněné rady, sle. prof.
Sárka Hrbková, rozeslala na pro-
vojně ve státě občánky, v němž
vzývá ku intenzivní práci nejen v
zájmu německé nepřítelosti a ni-
čení majetku, nýbrž, by ženy a
matky dbaly správné výchovy dí-
tek a cizozemci se učili anglické
řeči, úřední to řeči americké. A
mimo to vynasazuje se všemožně,
by se co možno nejvíce spojilo s
pšeninou moukou, neboť hlavní
úkolom Ameriky v této válce jest
zásoba potravin. Potravinu na
předním místě je mluvena pšenice.
Přistí dva měsíce to okázou. Jest
dobře známo, že týden po týdně
pro různé překážky, zaslali jsme
méně za moře než potřebnou kvó-
tu — a je zřejmé, že značně jsme
se vjedli do rezervních zásob pře-
nice, a že nám jiného nezbyvá,
nežli s pšenici spopítati.

Buď s úsporou setkáme se se
zdrarem, aneb se sobectvím padne-
me. Spojení nám přinese vítěz-
ství a sobectví jen nezdar, zkáza
a hanbu!

Již mnoho se napsalo, že potra-
vinu vyhraji válku. Pšenice jest
tím zkušební kamennem. Ženský
odbor obranné rady má mnoho
před sebou ku konání a proto
členstvo a výboru jsou žádány, by
konaly své povinnosti, tak aby
byl veden přesný dozor na vše a
zvláště nad výchovou a zhravím
dětí úsporou potravin.

Členové odboru Ženské státní
obránné rady budou občas na-
vštěvovati domácnosti občanů.

Jedna věc je jista, že má-li se
tento zápas skončiti ve vítězství
pro naše spojence, jest nutno, by
Amerika zásobovala nejen naše
muže na frontách, ale též i potra-
vinami naše spojence. Náš nor-
mální přebytek daleko nestačí a
protož je úspora nutná a naše vlá-
da a Státní obranná rada k ní
nutí.

Doufám, že — požádá-li admi-
nistrace potravin úsporu v tom
neb onom směru skrze tento žen-

ský odbor ochranné rady — naše
české ženy jim milerády přijdou
vstříce, neboť v české čtvrti budou
pro tento účel ustanoveny naše
krajanky.

Všude a stále potravní komise
žádá a nabádá, by lid americký
šetřil s cukrem.

Naše české hospodyňky zajisté
budou věnovati náležitou pozor-
nost pokynům a žádostem potravní
komise o šetření s cukrem. Cukr
je nutná potřeba pro válku a pro
spojence, neb oni sobě jej nemo-
hou vypěstovati a nějaký cukr
mítí musí, kdežto my bez mno-
hých pamlsků býti můžeme.

Otázka cukru se nám předsta-
vuje každého dne a musí býti zod-
pověděna pouze úsporou pro pří-
štích 6 měsíců. Jak ze zpráv je
nám známo, potravní administrace
vydala rozkaz, jak rozdělití u-
žívání cukru ode dne prvního čer-
vence; vyřaditelé cukrovinek, ne-
opojných nápojů, tabáku, vína a
jiných produktů obdrží pouze 50
procent své normální spotřeby a
vyřaditelé zmrzliny 75 procent. V
domácnosti je porce cukru určená
na 3 libry na jednoho člena rodi-
ny měsíčně. Pro domácí zavavo-
vání ovoce a zelenin je možno ob-
držeti ne více než 25 liber cukru;
na odporučením lokálního admi-
strátora potravin.

Co je nutno činiti za těchto o-
kolností, — je, současně pracova-
ti s administrací potravní ruky v
ruce a když z nás každý vykom-
poví vlastenecký rozkaz, tož zajis-
tí se dostane na všechny bez veli-
kého utrpení. Každá hospodyňka
úsporou žádá ránu Kaiserovi.

Časopis "Slavie" ukončil svoji
pouť, tak jako ti, kteří ji založili,
se odebrali již před mnoha lety
tam, odkud není návratu. Zakra-
dání tohoto časopisu byli pánové
Jan Bárta Letovský a Franta
Kofříček a sle. původně první re-
dačteli časopisu v Americe vyšel v Ra-
cine, Wis., dne prvního ledna 1860
a název tohoto byl "Slovian Ame-
ricanský"; za čtrnácte dnů vyšel
v St. Louis, Mo., též český čas-
opis pod jménem "Národní No-
viny"; tento list byl vlastně ak-
cionář a byl vydáván s velikou
obtíž. Oběma časopisům se dosti
špatně vedlo, neboť byl všude ne-
dostatek peněz, poněvadž krajane
kteří do této země přijeli, museli
žít z hotového, nežli se trochu u-
chytili a ti, kteří se usadili na po-
zemích, museli si dříve půdu pře-
praviti, nežli začala rodit. Proto
se krajane usnesli na sloučení o-
bou těchto časopisů a "Národní
Noviny" přestěhovaly do Racine,
Wis., a při poradě podniků, starý
písmák-evangelík, přítel mého
otce, pan František Nechuta, na-
vrhl, by jméno těchto sloučených
listů bylo přeměněno na "Slavie",
a první číslo pod tímto názvem
vyšlo dne 30. října 1861. Redakto-
ři tohoto nového listu pp. Fr.
Mrázek a J. Bárta Letovský a ne-
— jak jest udáno v posledním čísle
"Slavie" — že p. Karel Jonáš
byl první redaktorem. Když na
krátko po spojení těchto listů byli
otec můj a p. Mrázek zvoleni za
zástupce amerických Čechů na vy-
zvání ruské vlády, kterou zastu-
poval hrabě Malinovsky, když se
jednalo o přesídlení Čechů ameri-
ckých na Rus. S p. Malinovsky
současně do Racine přijel p. Vojta
Mašek, který se ujal redakce po
odjezdu p. Mrázka a mého otce s
p. Malinovským na Rus.

Pan Karel Jonáš ujal se redakce
"Slavie" v r. 1863, byv sem z
Londýna p. Maškem povolán a za
nedlouho pojal za manželku nej-
starší dceru p. Kofříčka, Kristínu,
a tak se trvale usadil u "Slavie",
ale ne jak mýlně udáno v posled-
ním čísle "Slavie", že tuto zalo-
žil.

Lituji velice zaniknutí tohoto
listu, jelikož můj otec byl prvním
jeho redaktorem a zároveň spolu-
vydavatelem a tož cítím, jako by
odehánel opět jeden člen z našeho
příbuzenstva. A tak, jako jsou
ukládán k věčnému odpočinku
starí příklopníci amerického čes-
tství, jest uloženo i list tento, který
oni byli pracně a s námahou za-
ložili. Tito starí pracovníci již
spí spánek věčný a práce jejich
ostane věčně v dějinách českého
lidu v Americe.

Při nejbližší příležitosti, dovoli-

li mi zdraví a čas, napíši paměti
založení "Slavie" a události te-
dejší doby.

ŽENY: TOTO JE VÁŠ ÚKOL!

(Píše doktorka Anna Howard
Shaw v červencovém čísle
"Ladies Home Journal".)

Odmrštění tak ohromného po-
čtu našich mužů pro tělesnou ne-
schopnost vojenské služby, doka-
zuje, že vývin tělesný není na ro-
vni s vývinem duševním a snaživým
dosahem. Ti, již jsou tělesně spů-
sobilí, válčí ve Francii v mnohém
počtu.

Tato fakta vyžadují, že teď ví-
ce než kdy jindy musíme dbáti a
bráti dobrý dozor nad výchovou
dítek, jimiž jest národ pozhnán.
Naše nynější postavení vyžaduje,
bychom se přičinily o zlepšení fy-
sického vývinu našeho mladého li-
du.

Zodpovědnost spočívá na rodi-
cích, učitelích a společnostech neb
občanstvu. Ti by měli činit požá-
davky, aby každý prázdny lot,
nepoužívaný ku oseti, byl promě-
něn v hřiště pro dítky.

Z vlasteneckého popudu pro do-
bro potomků této naší země, nechť
každá žena všude v tomto "roce
dítek" se snaží a usiluje, aby kaž-
dý občan přispěl buď penězi a
každou částí neosetého pozemku
ku vývinu silných zdravých a ve-
selých dítek, při zdravých a už-
tečných hrách.

Horlivá čtenářka, Omaha, Neb.

— Ct. paní poradatelko "Ženského
Hlídky" a milé čtenářky! Odho-
dlala jsem se, že též několik řádek
do naší milé Hlídky napíšu. Jak
pozoruji, tu snad již všechny na-
še ženy, které dopisovaly tak pě-
kně do tohoto listu, buď jsou na
vojně, aneb se na ni připravují;
či snad jsou všechny na prázdnin-
ách? Ale ať je to již jakkoliv,
doba tato jest pro nás ženy velice
rušná. Tak se zdá, že snad ani
nejsem již schopen jině myslén-
ky, nežli se starati, jak a kde co
vzít ku vaření a kam napřed do
práce. Alespoň mne tak jest, ne-
boť hledím na všechny strany vy-
pomáhati; dítky vždy svěřím v
péči sousedům, tak abych mohla
též trochu v tom štíti pro Červený
kříž vypomoci. Však ale je zde
ještě mnoho žen, které nemají do-
ma malé dítky, ani mnoho v do-
mácnosti na práci a jež si dosud
neuvědomily, že je to též jejich
povinnost, vykonati svůj "bit"—
jak říká Američan. Však takový
lid by měli býti ku svým povin-
nostem donuceni, jestli se domní-
vají, že na ně nepadá zodpověd-
nost. Nevím, jak bych mohla býti
tak zatvrzelá, tak ne lidská a hle-
ačti na jiné, jak trpí, aniz by se
mno do dotkla. Ale všeho do ča-
su! Myslím, že i ti budou někdy
za své skutky kliditi odměnu, ne-
boť kdo může ještě dnes býti ne-
činn, když lid tolik trpí, ten vskut-
ku nemůže být šťasten a spokojen
sám u sebe, a je-li dosud, pak ta
jeho spokojenost nebude mít
dlouhého trvání. Každému hraji
jen chvíliku, praví staré české přís-
loví: jenom Kaiserovi hráli hodně
dlouho, avšak doufám, že ta po-
slední bude hodně bandurská a
vnikne mu až do kostí. Jak po-
zorují, mezi našimi krajankami
panuje všeobecný zájem o bazar a
věru slouží to nám Čechům jenom
ku etí, neboť nás alespoň jiné ná-
rody také lépe poznají. Co se
mne týče, jsem vždy ochotna po-
máhati všude tam, kde toho po-
třebá káže a mé síly stačí. Dou-
fám, že mne prominete, že jsem se
tak rozepsala, však ráda bych též
slyšela zase od jiných, třeba by
máme každá pilno, přece snad ta
nějaká chvílika se najde na psaní,
tak abychom nevyšly ze eviku.

Anna Šimková, Cuba, Kans., 8.

července 1918. — Ctěná pi. pora-
datelko a milé čtenářky! Opět při-
cházím mezi vás. Vidím tak málo
dopisů v té naší milé Hlídce, budu
tedy zase psáti já. Nemyslím, že
jest kde tak velké horko jako
zde, a to proto, že snad všude do-
kola více jest deštů, nežli nám
zavítá do naší krajiny. Na žně to
bylo ovšem výborné počasí. Vše-
cko jsme za sucha posekali. O-
všem, že to bylo velice zlé na do-
zrávání obilí, neb vše podeseho
těmi horkými větry, tak že jest o-
bílí hodně lehkého zrna; však dí-
ky Bohu za to, co je! Kukuřice
jsou ještě v dosti dobrém stavu,
zvláště ty rannější, jež jsou vše-
městě oboráné. Mlátičky se již o-
zývají ze všech stran a hnedle
kopy i stohy z polí zmizí. Každý

dý z farmerů spěchá, by co nejvíce
vykonali práce v nejbližším ča-
se a dokud mají pomoci ještě do-
ma. Ti hoši se tak jeden po dru-
hém ubírají na vojnu a za chvíli
bude zvláště uhlídati schop-
nějšího mladíka. Ano, ti hoši far-
merští se činí jen což, aby co nej-
více pomohli ještě doma, než od-
jedou. Jakou výhodu mají hoši
v městě oproti těmto! Hoši z m-
sta se přidají dobrovolně, jsou i k
tomu vyzváni, by tak učinili a vy-
brali sobě odvětví, které se jim
líbí, kdežto farmeri, ti musejí č-
ekat, až je vezmou a dají, kam již
žádný nechce. Proto myslím, že
to není na místě. Farmerští hoši
by sobě též rádi vybrali, co se jim
líbí, oni ale nemohou a to proto,
že musejí pomoci obdělávat tu ú-
rodu, která má být pro "všechny",
ať farmeri a měšťana; tím se mi
zdá, že jsou ti hoši z farmu zru-
cováni. Však jakáz pomoci! Tak
se mi zdá, že to jest již osud toho
farmera, — aby jen stradal. — Jíž
jest po oslavě "Dne Neodvislo-
sti". Též i my jsme jej oslavili
jak náleží. Jen že mnozí mezi ná-
mi chyběli a to ti, kteří loni ještě
zde byli; těch mladých junáků
chybělo hodně. Vykonali jsou na-
ši slavnost v příjemném lesíku na
farmě pana Jos. Pilingra. Sjel
se nás hodně, byl to den velice pří-
jemný, bylo pod mrakem, chladný
větřík vane a to to bylo velice pří-
jemné po tolika parných týdnech.
Jíž bylo sedm hodin na večer,
však ještě se nám domů nechtělo,
ať jsme měli jeti k domovu 10 mil.
To bylo dosti pozdě na ten náš sta-
rodávý "rychlík" (koňmo). Slav-
nostního řečníka jsme měli
Dobiasa. Ten nám jádrně vy-
světli, co znamená Den Neodvis-
losti, zároveň s touto slavností bylo
připomenuto i k oslavě vzpomínky
na Mistra Jana Husa. Zde každý
se dozvěděl z řeči našeho slavnost-
ního řečníka, co to bylo za zbož-
ného a velikého národovce ten náš
veliký a na věky nezapomenutel-
ný Mistr Jan Hus. Nemohu se
rozepisovati o této řeči, připome-
nu však jen tolik, že každý sobě
může domysleti, tak vzdělaný a u-
vědomělý Čech, jako je dp. Do-
bias, že se vynasáží co mohli
nejvíce, povědět nám o tomto ná-
sem velikánu, který jest vše mr-
tev, ale ještě mluví ve všem světě
národě, snad výjma jen Němce, a
to ještě jen některých. Tato slav-
nost byla provázena sborovým
písniemi i básniemi. Aby nám dp.
Dobias úplně věnoval téměř cel-
é odpoledne, vyprávěl nám na zá-
dost nás všech přítomných, svůj
cestopis z Čech do Ameriky. Ať
hodně vysílím při své chorobě,
přece nám věnoval všecko svou
sílu až do únavy. Věřte, bylo to
velice zajímavé vyprávování a vy-
světlo z něho, že to byla unaviv-
čí cesta. Pomyslete — v čas vál-
ky dostat se až do Ameriky a
šťastně, ovšem přes voškeré ut-
pení. Doufám, že dp. Dobias po-
četí čtenářstvo uverejněním svých
zkušeností a světel, jež během své
cesty zazřel. Jíž byl jednou vyzí-
ván dp. Čejnarem z Omahy. Já
se naději, že budeme brzy v našem
"Domím Pokroku" čísti zajíma-
vé sloupce o onom cestování do
naší nové vlasti. — Musím sdělit
se čtenáři, jak velice příjemný ve-
čer jsme strávili dne 18. června.
Byl to český program uspořádaný
ve prospěch Červeného kříže a
který se vydařil znamenitě k u-
spokojení všech přítomných. Zmí-
nu se jen stručně o onom pro-
gramu, který byl v operní síni v
Cuba proveden. Jistě zaslouží u-
znání za svoji námahu ředitelka,
paní Františka Keslová a sle. Rů-
ženka Váchova a za vyzvěření dí-
tele, od dvou let výše; to byla pře-
ať a vše tak zdarile se našely.
Zvláště byla zajímavá národní dě-
jepisná A. B. Cda. Celá řada ma-
lých dítek nesla značky na čer-
no-bílém papíře začátečních slabik
těch velikých národovců — mužů
a žen, proč a jak žili k dobru ná-
roda a své dráhé vlasti. Každé
dítko dle abecedy odříkalo nej-
hlavnější body. Uvedu první A:
Amos Komenský, vynálezce vlasti,
přece jsem ji miloval, škole a vlasti
život svůj jsem věnoval. Bylo
pokračováno až do Z — Žilka z
Troenova. Ať slepý jsem, duše
má přece vidí, když nepřítel spou-
stí se valí na drahou vlast moji,
tu srdce má plesá, neb vím, že ja-
ko hejno ptáct se rozprášíme.
Vlast naše musí být svobodná, vel-
ká a moená. — Bijte a nezvzte!
Kéž se slova tohoto zvěčnělého mu-
že, však z jeho ducha, splní! Po-
táche přednesích všechny dítky

zapěly: O vlasti má, ty's jako ráj
atd. Ano, kdysi jako ráj, ale nyní
smutkem a bolestí zahalená. Já
však pevně věřím v Boha, že již
blíží se doba, kdy budeme mocti
zapřeti jeden každý oim krásnou
píseň z celé duše: "Zahrada znám
jednu roztomilou, máť hor buj-
ných pevně vroubení, věnce ma-
je tvářnost uslechtilou, jest to
Eden v zemském bydlení. Na té
svatě zanedbané roli, od pradáv-
ných Otců zděděné, každý chop se
práce, kdo jsi koli, žeň by zehy-
stal vlastní milené." Ano, ať po-
míne one osmetný zrádný "listo-
pad", ať vypučí to tolik set roků
očekávané "jaro", tu opět zavzní
světlem, "O vlasti má, ty's jako
ráj!" Uchýlila jsem se trochu,
než musím dokončit o tom pro-
gramu. Bylo mnoho básniček i
zpěvů pronášeno, zvláště ale bylo
dojímavé, jak se sešly "královný
— americká a Česká", každá se
svými vlajkou. Musím připojit ta-
česká A, B, C da byla jako důtkaz
naší nové vlasti co hrdinů a hrdin-
ných žen naše stará vlast vycho-
vala. Byla to odpověď na dotaz
Ameriky: Co jest zač? Každá
královna měla krásný proslov —
jedna k druhé, tak že po předsta-
vím se společně a těch čestných
důkazech, americká nazvala Če-
chii — svoji věrnou sestrou. To
byl jistě krásný příklad. A nyní
naši čeští hoši, tou svojí věrností a
oddaností, bojovat společně pro
dobro celého národa, to dokazují
životy. Též provedla znamenitě
svou úlohu skupina dívek v staro-
českém kroji, který jim výborně
šlušel. Ony měly za úkol propě-
šovatí směsí českých písní, s po-
suňky, které znamenitě provedly.
Že to uměly znamenitě, dokázáno
tím, že musely se ještě dvakrát
objevit na jevišti. Inu, byly to
pravé české děvy. Ani tam ne-
scházeli malí "vojáci" i "oset-
vatelky", nesoucí raněného vojá-
čka na nosítkách a případně písně
zapěti tito malí "hrdinové". Jíž
se bojím, neb jsem příliš pro-
dloužila moje vyprávování, ně-
měně ale podotknout musím, že to
bylo velice krásný program. Byla
snaž téměř naplněná, však mohlo
býti více účastníků. Mnozí pravi-
li, že bylo veliké vedro, jini zase,
že jest často kouňno něco ve pro-
spěch Červeného kříže a pod. Že
bylo vedro? To bylo spíše to, že si
ten "čtvrtáček" nemohli prota-
novat! Jen kdyby byl potom ta-
nee, tu nelituji dát za nějakou
"komedii" třebaš přes 80 centů
jedna osoba. Že jest to často ve
prospěch Červeného kříže? Co ale
on má k vykonání, to mnohdy ne-
zná, jak obrovskou práci koná
pro dobro uňých v nyníjší do-
bě. Obrovská práce vyžaduje o-
brovského vydání. Kdyby aspoň
ten nepřítel byl již přemožen.
Vstupné pro onen program bylo
velice nepatrné — od 15 do 25
centů. Přece s povděkem bylo
přijímáno přes 77 dolarů, po všem
vydání, pro tuto uslechtilou práci.
Reditelky jsou prý velice odmě-
něny uznáním jejich výsledku a
práce, co měly s tou drobtinou.
Naše městečko Cuba mělo zvlá-
stě návštěvu minulý neděle. Tři
mladci—vojáci dostali krátkou
dovolenou z Fort Riley, a tu so-
bě zvolili hodně "českov" osadu,
aby prý mohli si pohovořit česky.
Doufám, že nebyli zklamáni, neb
jest zde Čechů mnoho, tak měli
tu příležitost dosti užiti. Jeden
mladík, pan Mulač, byl z Omahy.
Druhý, pan Spousta, z Milligan,
je-li to správně; s třetím jsem ne-
měla tu čest se seznámit. Pravili,
že se jim zde dosti líbilo, ani prý
se jim ještě nechtělo odjíždět; pří-
lí sobě—kéž by se vlak opozdil!
Ale on jako na "true", ne. Zvali
jsme je k opětné návštěvě, oni ale
nevědí, kde se v příštích dnech o-
citnou. Každý jsme jim práli
šťastného vítězství i navrácení.
Zvláště mládež jim připomínala,
ať přinesou jim nějakou památku
na "Kaisra". Ten se asi dobře u-
kládá. Srdečně vás, pi. poradatel-
ko, pozdravuji, jakož i váženou
redakci a všechny čtenáře s prá-
niam, aby hodně dopisovali.

Ctěná přítelkyně, přijmete můj
dík za pozdrav a zvláště za pěkný
dopis, který jest nám v nejvyšším
čase potřeby zaslala. Všichni bu-
deme vám povděční, když častěji
dopisem do naší Hlídky přispěje-
te. Pilná doba a pak panují vši-
lečné poměry nejvíce asi bývalé
naše pilně dopisovatelky od psaní
zdržují. Snad se ale poměry ty v
brzku k lepšímu změní. Hojněho
zdaru se srdečným pozdravem
vám přeje — Poradatelka.

Paní Anežka Tomanová podává
dobrý návod na děláni kukuseů.
Kukusey z ovesné mouky.
Dej na mísku 1 koflík cukru a
jednu polévkovou lžici másla a
dva žlutky, vše rozmíchej, při-
dej k tomu dva a půl koflíku o-
vesné mouky (Rolled Oates),
chee-li, mltýč tuto na mlýnku
na maso semlýti, a přidej 2 lžičky
prášku (Baking Powder), lžičku
vanilie a sniž z těch dvou bílků.
Vše dohromady promíchej a lžič-
kou dělej hromádky na pomaza-
ný plech, a dej péci. Jsou velice
dobré.

Kukusey z kukuřičné mouky.

Dej do mísy 2 koflíky cukru a
1 koflík másla, toto rozmíchej,
vraz do toho tři vejce, štávu z
jednoho citronu, půl malé lžičky
sody v jedné lžici mléka rozmíche-
né, dva koflíky kukuřičné mou-
ky a dva pšenice. Těsto udělej
vláčné, rozválej tence a vykrajuj
malé placičky a peč v hodně roz-
pálené troubě.

Tři dorty z různou polevou z jed- ného těsta.

Utri čtvrt koflíku másla, neb
pamásla s tři-čtvrtí koflíku cukru,
přidej dva žlutky, jeden po dru-
hém každý dobře smíchej, přidej
jeden koflík ovesné, jeden ječné
mouky a čtvrt koflíku kukuřičné-
ho škrobu s třemi lžičkami práš-
ku (baking powder) a tři čtvrtě
koflíku sladkého mléka, smíchej
vše dohromady, vmíchej do toho
na posled sniž z těch bílků, rozdě-
l těsto na tři díly, chut dej oranžo-
vou, mandlovou a vanilovou a peč
na třech talířích.

Udělej polevu (icing) takto:
Dej na velký talíř bílky ze dvou
vajec, přidej k nim jednu skle-
ničku jely z červeného rybízů
aneb červených malin a dvě polé-
vkové lžice cukru, šlehej drátěnou
metlou as 20 minut, potří tím je-
den dort.

Na druhý udělej polevu takto:
Svař jeden koflík a půl kukuřič-
ného syrobu až se táhne, vlej jej
pak vařící, ustavené mléčaje, na
sníž ze dvou bílků, přidej jeden
koflík usekaných hrozinek a mí-
chej to až to ztuhne, a potří tím
ten druhý dort.

"KRÁTKÝ PROCES."

Jistý španělský kupec nemohl
vystáti advokáty pro jejich dlou-
hé procesy. Proto také jakživ se
s nímky nesoudil a vůbec nikdy
nedal advokátu a notáři ani gro-
še vydělati. Před svou smrtí za-
volal všech deset notářů svého
města a oznámil jim: "Odkazují
celé své jmění svému jedinému
příbuznému, tomuto zde! Kdo z
vás dovede sestaviti testament,
který by se skládal z jediného slo-
va, dostane honorár tisíc dukátů!"

Mužové parafrázu a dlouhých
řečí lámali si hlavy, radili se, ale
maruž. Konečně prohlásili, že to
nejde.

"Protože jste všichni hlupci,"
rozkrkl se stárec, "a při nejlepší
voli ani nedovedete udělati krát-
ký proces. Tu vízte: V tomto py-
tli je všecko mé jmění hotové,
dluhopisy i smlouvy a zde je můj
synovec..."

A obrátiv se k němu, podal mu
pytel a pronesl jediné slovo, svůj
to testament: "Tvůj!"

Notáři se drbali za ušima, ale
musili uznati, že závět takto před
svědky pronesená, je platnou.

"Jest to nevyrovnatelný lék."

Utišuje revmatism a poskytuje
chut k jídlu. Tak píše p. Frank
Harmy z Fond du Lac, Wis., o-
hledně starého, česem vyzkoušené-
ho bylinného léku, Dra. Petra Ho-
boka. Nemí to lékařnický lék.
Brožurka obsahující zajímavé vy-
právování o objevu tohoto léku,
pošle se na požádání zdarma. A-
dresa: Dr. Peter Fahrney & Sons
Co., 2501 Washington Blvd., Chi-
cago, Ill. — Advertisement